

Večerný pohľad z okna mojej izby

Je teplý letný večer. Mesiac žiari v jasnom splne. Drobné hviezdy zvýrazňujú jeho veľkosť a krásu na atramentovočiernej oblohe.

Ulica je ponorená do upokojujúceho ticha. Kde-tu zaznie cvrlikavý zvuk zatúlaného cvrčka pod mojimi oknami. Koruny stromov šuštia v jemnom vánku, ktorý ich kolíše na dobrú noc. Započúvam sa do večernej uspávanky prírody, ktorá sa práve prebúdzá a hľadím do prázdna. Zaregistrujem, ako ma suseda oproti pozorne sleduje spoza priesvitnej záclonky, ktorej snehová beloba výrazne kontrastuje s tmou naokolo.

Kútikom oko zazriem mihnutie svetla, až mi srdce vynechá úder. Nakloním sa, až sa celkom opriem o chladné sklo a žmúrim očami v snahe rozpoznať siluetu narušiteľa. Mačka. Mačka čierna ako dnešná noc. Len jej žiariace smaragdové oči prezrádzajú pohyb. Nadýchnem sa a vydýchnem vzduch, naplnený vôňou leta. Zdvihnem zrak.

Ulica je osvetlená lampami, no ich svetlá sa ani zďaleka nevyrovňajú veľkolepému jasú nočnej oblohy. Akoby každý večer vdýchli hviezdy život pouličným lampám, no svoje čaro, ktoré ich robí takými unikátnymi, si nechajú pre seba, rovnako ako ľudia svoje tajomstvá. Zamotám sa v spleti svojich myšlienok a znovu len hľadím do prázdna, na nič konkrétne. Vnímam čaro pokojnej noci, ktorá sa tichučko vkradla do našej ulice. Tichučko a nenápadne ako spomínaná susedka za závesmi.

Po chvíli môj pohľad znovu pritiahne niečo netypické pre nočnú prázdnotu. Horko-ťažko rozoznám farbu nášho auta, pohybujúceho sa v hustej tme.

Odlepím sa od okna, na ktorom zostali badateľné stopy po mojom dychu a tie neviditeľné po mojich myšlienkach. Obzriem sa poslednýkrát na sklený obdĺžnik v mojej izbe a mesiac mi zamáva na dobrú noc.

Tamara Žemberyová 1.BC